

Albons, segona línia

Cases a 500.000 euros. Parcel·les de 380 m². Façanes amb aplacat de pedra. Una olivera a l'entrada. Tancaments de vidre. Espai comunitari «exclusiu», amb piscina, zona verda, instal·lacions sanitàries i vestuaris. Albons està canviant. Al sud del nucli urbà s'està desenvolupant el Sector Sud, un àmbit urbanístic de 9 hectàrees i 120 habitatges que s'estén fins a la riera de les Llonas, un ramal del rec del Molí. L'aprovació del Pla parcial d'aquest sector es va produir l'any 1992 però no ha estat fins als últims anys, aprofitant el *boom* immobiliari, que ha agafat embranzida, i els primers habitants –la majoria, segons residents– ja s'hi han establert. L'alt nivell de la nova urbanització contrasta amb el nucli urbà d'Albons, un poble humil i rural de l'Empordà que ben poc s'assembla, per exemple, a Pals o Peratallada.

A només tres quilòmetres d'Albons, la plana agrícola de Vilanera, a l'Escala, es manté verge. On s'havien projectat 350 cases i un camp de golf hi regna la pau més absoluta, i els incipients camps de blat mostren la verdor pròpia del gener. A més, la proposta de Parc Natural del Montgrí, les Illes Medes i el Baix Ter incorpora aquest sector, que és clau per a la connexió ecològica amb els aiguamolls de l'Empordà. Després d'anys de litigis, el 2005 el Pla director urbanístic del sistema costaner va protegir definitivament Vilanera i va impedir la seva urbanització. La iniciativa de la Generalitat de preservar aquest i altres espais del lito-

La primera línia

El Pla director urbanístic del sistema costaner, elaborat pel Departament de Política Territorial i Obres Públiques, es va aprovar l'any 2005. En un context de forta pressió urbanística va permetre protegir els espais costaners lliures d'ocupació situats dins la franja de 500 metres terra endins. A les comarques gironines, a part del sector de Vilanera, el Pla director va preservar diversos espais amenaçats, com el cap Ras de Llançà, l'entorn de Portlligat o el puig Gruí de Tamariu.

ral català a través del Pla director va ser aplaudida per la majoria d'agents socials, econòmics i polítics del país. Però també és cert que diverses entitats ecologistes ja van advertir llavors que la pressió immobiliària es trasladaria a la segona línia de costa, en municipis situats a pocs quilòmetres de la franja litoral.

No hi ha dubte que aquestes prediccions s'han complert. Municipis com Albons, l'Armentera, Santa Cristina d'Aro o Palau-saverdera han viscut una febre urbanística considerable, i només la crisi immobiliària recent ha refredat les expectatives. És evident que 120 cases enganxades al nucli urbà d'Albons, amb una arquitectura que intenta adaptar-se a l'entorn, provoquen un impacte ambiental i paisatgístic molt menor que, per exemple, els xalets que inunden la punta Montgó de l'Escala. Des d'aquest punt de vista alguna cosa s'ha guanyat amb la protecció del litoral. Però també és cert que hi ha el risc evident que determinats pobles que havien mantingut la seva personalitat acabin diluïts, envoltats d'urbanitzacions luxoses de segona residència sense capacitat d'integrar-se amb la resta del nucli.

Evitar creixements excessius, promoure habitatge protegit, no abusar de les parcel·les grans i realitzar polítiques per afavorir la integració dels nous habitants són segurament els únics antídots que tenen municipis com Albons per evitar que el model territorial de la Costa Brava s'estengui pel rerepaís.

